

ת"פ (חיפה) 24-02-63100 - מדינת ישראל נ' כילאני מחייבנה

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 24-02-63100 מדינת ישראל נ'
מחייבנה(עצייר)

לפני כבוד השופט נתנאל בנישו

בעניין: המאשימה
מדינת ישראל
ע"י
נגד

הנאשם
כילאני מחייבנה
ע"י ב"כ עוזר עומר מסאראו
גזר דין

כתב האישום המתוקן

הנאשם הורשע על פי הודהתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של החזקת נשק
בלא רשות על פי דין (סעיף 144(א) רישה וסיפא לחוק העונשין, תשל"ג-1977), בכר שבאים 15.2.24
החזקיק בביתה תיק ובו שני אקדחים חצי אוטומטיים, מסוג CZ ו-DDG, אשר כל אחד מהם היה טעון
במחסנית ובה כדורים, וכן שלוש מחסניות נוספות בתחמושת, וקופסה נוספת המכילה 31
כדורים.

הריאות והטייעונים לעונש

במסגרת הטיעונים לעונש העיד אבי הנאשם.

אבי הנאשם מסר כי משפחתו נתונה לתקיפות חוזרות, אשר עד כה הביאו לרציחת אחיו ולפצעית
אחינו. כן סיפר אבי הנאשם כי בן אחר שלו, אף הוא נפצע מירiy ומazel הוא מאושפז. האב הוסיף כי
משפחתו משפחה נורמטיבית. עוד מסר האב כי הנאשם היה צפוי להתחנן החודש. לבסוף, ציין כי הוא
ואשתו חולים והנאשם, שהוא ילד זקונים, מסייע להם. בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה, שלל אבי
הנאשם כי הנשך החזק לצורך נקמה.

בטיעוני לעונש, הדגיש ב"כ המאשימה את העובדה כי החזקן שני אקדחים טעונים במחסניות, וכן
עמוד 1

הוחזקו מחסניות נוספות ותחמושת. לדעת ב"כ המאשימה, לנאים היה מעין "תיק כוננות", המוכן לשימוש מיד. לדעטו, החזקת נשק מוקן לשימוש כאמור, גם אם לא נעשתה על רקע רצון לנקמה, טומנת בחובה חומרה רבה, בשל פגיעה בטיחון ובשלום הציבור.

ב"כ המאשימה טען עוד כי ניכרת החומרה באלים על רקע תפוצת הנשק הלא חוקי, ומכאן המסוכנות הרבה של עבירות מעין זו שבוצעה על ידי הנאים.

כן Natürlich כי החזקת נשק לצורך עשיית דין עצמית פוגעת במשילות ומחזקת את תחושת הפחד בחברה, ובפרט בחברה הערבית, בה היא נפוצה.

הודגש עוד כי מדובר במעשה מתוכנן.

באשר למתחם הענישה, ב"כ המאשימה הפנה לשורה של פסקי דין שניתנו על ידי בית המשפט העליון ובهم נקבע מתחם ענישה הנע בין 20 ל-40 חודשים לריצוי בפועל.

בנוסף, הפנה ב"כ המאשימה לתיקון 140 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. לפיו, עונש המינימום בעבירה בה הורשע הנאים עומד על 21 חודשים. עוד התייחס ב"כ המאשימה להנחיות פרקליט המדינה המבטאת את מגמת ההחומרה הנדרשת בעבירות נשק.

לאור האמור, סבר ב"כ המאשימה כי יש לקבוע מתחם עונשי הנע בין שנתיים וחצי לבין חמיש שנים מאסר. בתחום המתחם, ביקש ב"כ המאשימה להעמיד את העונש ברף הבינוני-תיכון, באופן שייתן ביטוי ראוי להן לצורך בהרatitude היחיד והרבים והן להודאותו של הנאים באשמה ולבعرو הנקי.

ב"כ הנאים פתח את דבריו בפירוט נסיבותו האישיות. הנאים לצד 1995, עבד במאפייה, נעדר עבר פלילי, שלדבריו נקלע לסיטואציה מורכבת וטעה. לדבריו הסנגור, מטרת החזקת הנשק לא הייתה לפגוע, אלא להtagנון מפני המתפקידות הקשות והאיומים המוחשיים להם נתונה משפטת הנאים. בעניין זה, הפנה ב"כ הנאים לתקיים פליליים שנפתחו בנוגע לפגיעה שנגרמו לבני משפחת הנאים וכן למසמר רפואי בעניין פצעת אחיו.

הсанגור חלק על תיאור ב"כ המאשימה בנוגע לモוכנות הנשק לשימוש, כאשר, לשיטתו, החזקת האקדחים בתיק ולא על הגוף מבססת טענה הפוכה, של חוסר יכולת לשימוש מיד.

הсанגור הוסיף כי היום הנאים מבין את טעונו.

במה שדבריו, סקר הסגנור שורה של פסקי דין, אשר לטעמו מלמדים על מנת עונשי של שניים עשר עד עשרים וחודשים כמתחם הראו' בנסיבות עניינו.

הנאשם בדברו האחרון מסר כי הוא עשה טעות והוא מצטער עליה וכי הוא מבקש לשחרר מאסר, להתחתן ולעבד.

דין והכרעה

הערכיים המוגנים

סעיף 144 לחוק העונשין מגלה בחובו תכליות של הגנה על חי' האדם, שלום הציבור וביטחונו (ראו מינוי רבים ע"פ 7971/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל).

הסיכון הכרוך בהחזקת נשק שלא כדין מתבטא בחשש שהמחלה בנשך יעשה בו שימוש וכן באפשרות כי נשך זה יגיע לידיים אחרות (ע"פ 4945/14 מדינת ישראל נ' סليمאן) הוא משליך על הביטחון למרחב הציבור והפרט, על תחומי הביטחון, ולא פחות מכך על שלטון החוק, בשל הנסיבות המתמיד ביחס לפעלת הכוח על ידי מי שהוסמרק לכך על פי דין.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

בבואנו לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שבוצעה על ידי הנאשם נעמוד על נסיבותה של העבירה.

בראש ובראונה, נדרשת התייחסות לסוג כלי הנשך שהוחזקו ומספרם. בעניינו הנאשם החזיק בשני כלי נשך תיקנים מסוג אקדח, במחסניות תואמות ובתחמושת לא מועטה.

ה גם שדרך הגעת כלי הנשך לידי הנאשם לא הובירה, לנוכח מהות העבירה, אין מדובר בשגגה או ב"טעות", כפי שбиיקש ב"כ הנאשם לציר זאת. השגת כלי נשך כאמור מחייבת מידת כלשטי של תכנון ועשיה אקטיבית.

יתרה מזו, علينا להעמיד נגד עניינו את פוטנציאל הנזק אשר היה עלול להיגרם מהחזקת הנשך ומהשימוש האפשרי בו. בעניין זה, יש להציג כי גם אם המneau להחזקת הנשך היה הגנתי, אין בכך להקל עם הנאשם. הצורך במלחמה שורה נגד תופעת החזקת הנשך הבלתי חוקית אינו מתיישב עם תפיסה שלחנית כלפי התופעה כולה, תהא מטרת ההחזקה אשר תהא.

זאת ועוד, צמצום תופעת החזקת הנشك הבלתי חוקית והשימוש בו, הפושה בחברה הישראלית בכלל ומגזר הערבי בפרט, אינו מתישב עם עידוד עשיית דין עצמית באמצעותו נشك וכך לא עם השלמה לכך. על כן, התחשבות מופרצת ל科尔א במניע הגנתי עלולה לחזור תחת השגת התכליות הרטעתית של הענישה. בהתאם לכך, נדרש לחזק בכל עת כי רשות הביטחון, ובראשן משטרת ישראל, הם המוסמכות הבלעדיות למנוע עבירותן ולגן על האזרח, ואין להסכים עם מציאות בה, בטענה או בתואנה ל"הגנה עצמית", יוחזק נشك בעל פוטנציאל קטלני על ידי מי שלא הורשה לכך.

הדברים זכו להתייחסות מפורשת של בית המשפט העליון בעניין סובח:

"... אף אם הנشك נרכש למטרות "הגנה עצמית", הזרימות של הנشك מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולהחרפת תוכאותיה... " (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח)

אשר על כן, בעוד מניע ברור לשימוש בנشك למטרות פליליות או ביטחוניות ישמש כניסייה ממשמעותית להחמרה בעונש, אין במניע "הגנתי" בלבד כדי להקל עם הנאשם.

הדברים נכונים במיוחד במקרה שבו נאשם החזק בשני האקדים מוכנים לשימוש, טעונים במחסניות מלאות בכדרים ובהחmozת נוספת, גם אם לא בכמות רבה.

לצד האמור, עומדת העובדה כי האקדים והתחמושת הוחזקו בבעיטהו של הנאשם, כאשר אין כל ראייה כי נשא אותם מחוצה לו.

בדומה, תפיסת כי הנشك מצמצמת את פוטנציאל הנזק העתידי, נסיבה העומדת לזכות הנאשם, גם אם לא נוצרה בעתיו.

הענישה הנוגגת

על רקע פגיעתן הקשה של עבירות הנشك בערכיהם מרכזיים כהגנה על חי האדם, הביטחון, הסדר הציבורי והמשילות השלטונית, ולאור נפוצות החזקת הנشك שלא כדין, שהוגדרה כ"מכת מדינה" (ראו ע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' קדורה וכ"מצב חירום לאומי" (ראו עניין **גבאריה הנ"ל**), ניכרת זה מכבר ההחמרה משמעותית בענישה והודגש לא אחת הצורך בהטלת עונשי מאסר ממשמעותיים:

"התופעה של החזקת נشك שלא כדין על ידי אזרחים מהוות איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית וגורם בלעדי אין (non causa sine qua non) לרחב של עבירות, החל

בעבירות אiomים ושוד מזוין, המשך בעבירות גריםת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה. לעיתים קרובות הנشك הבלתי חוקי נרכש מלכתחילה למטרות עבירה, ואף אם הנشك נרכש למטרות 'הגנה עצמית', הזמיןנות של הנشك מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולהחרפת תוכזאותיה.

על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשקech מחייב, מעבר למאץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים רבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדי של נשק [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומינו, בבחינת 'יבוש הביצה' המשמשת ערש לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירדמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן". (ענין סובח הנ"ל)

(וראו עוד, מני רבים, ענין **קדורה** הנ"ל, בו מי שהחזק אקדמי, כדורים ורימון הולם עבר אחר נדון לשמונה עשר חודשים מאסר, וכן ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביתו בו נדון נאשם בגין רכישת אקדח, תחמושת ולבנת חבלה שטרם סופקו לו, לשלוושים חודשים מאסר לריצוי בפועל) יתרה מזו, מעבר לפוטנציאל הנזק הישיר הטמון בהחזקת נשק בלתי חוקית ובשימוש בו, נדרשים אנו לתת דעתנו להשפעות החברתיות הרוחניות וההרסניות, הנגרמות ההתרפות תופעת החזקת הנشك הלא חוקי. זו מייצרת אווירה ציבורית בה "כל דלים גבר", בעקבותיה נדחק מוקדם של גורמי האכיפה והביטחון, ונוצרת "תרבות" כללית אלימה ועבריתנית, הרואה בחזקת נשק ושימוש בו.

אל מול הסיכון המוחשי לערכים חברתיים בסיסיים אלה, הודגש משקלם המרכזי של שיקולי ההרטהה, הפרטית והכללית, והעדפתם על פני שיקולי ענישה אחרים (ראו לדוגמה ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' ביאדסה, ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גאנים)

מגמת ההחמרה האמורה אינה נחלתו הבלעדית של בית המשפט. היא אף מצאה ביטוי בתיקן 140 לחוק העונשי, תשל"ז-1977, אשר קבע עונש מצערני בעבירה זו, ממנו מוסמך לחרוג בית המשפט אך בתיקים "טעמים מיוחדים שיירשמו" (ראו סעיף 144 ז' לחוק).

על רקע כל האמור, לנוכח הערכים המוגנים עליהם עמדנו, חומרת העבירה ונסיבותיה וכן לאור מדיניות הענישה הנוגגת, הגעתו למסקנה כי במקרה דנן יש לקבוע מתוך עונשי העומד על 24-40 חודשים מאסר לריצוי בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בעבירה

באשר לנسبות שאין קשורות לביצוע העבירה, אין ספק כי יש להתחשב בಗילו הצעיר של הנאשם שטרם מלאו לו 20, בעובדה כי זו מעידתו הראשונה, ובהודאותו המהירה באשמה, אשר יש בה קבלת אחריות. הودאה זו אף מחזקת את דברי החרטה אוטם הביע הנאשם בפניו.

עוד מצאתי להתחשב בהשפעת כליאתו של המערער על הוריו, הסובלים ממצב רפואי מורכב, כפי שהובאה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו.

יחד עם זאת, גם בהתחשב בנسبות אלה, אין מנوس מהטלת עונש מאסר ממשמעותי, אשר יבטא באופן הולם את צורכי ההרתעה כאמור, להם נתן בית המשפט העליון את הבכורה.

כך צוין בעניין פלוני:

"...הענישה המחייבת והבלתי מתאפשרת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל נאשם בגין באשר הוא, שכן "בטיולנו בעבירות [נסק] מסוג זה ובמבצעיה, להרעתה הייחיד והרבים ולהרחקת עבריini הנשק מהחברה על ידי השמתם בין כתלי הכלא לתקופות ממושכות יש מעמד בכורה", ועל כן "כלל, יעדים עונשיים אלו מוחקים מניה וביה את בקשת העבריין לשיקום [...] גם כאשר מדובר בעברין צער שהסתברן לראשונה בפליליים ובקשו לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן" (ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, וראו גם ע"פ 8846/15 דראז נ' מדינת ישראל ע"פ 5330/20 ענבתאי נ' מדינת ישראל) וכן עניין אגראריה הנ"ל)

סוף דבר

העליה מדברנו עד כה, כי הנאשם עירב עצמו בביצוע עבירה חמורה, כאשר החזיק בשני אקדחים, חמש מחסניות ותחמושת توامت. עבירה זו פוגעת בערכיהם חברתיים ראשונים במעלה ולא פוטנציאלי נזק ממשמעותי עליו עמדנו.

אי לכך, בהתאם למידניות הענישה, נדרש להטיל על עליו עונש מאסר ממשמעותי, אשר יಹוו את מהות מעשיו ויבטא כראוי את שיקולי הענישה השונים.

לצד האמור, עומדות לזכותו נסיבות אישיות ומפחתיות מקלות, וכן הודהו המהירה באשמה.

על רקע זה, אני סבור שיש לגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל קרוב יותר לرف התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע כאמור. אdegish כי לולא עמדו לנאם נסיבות הקולא עליו עמדנו, לשיטתי היה מקום להטיל עונש חמור יותר.

לנוכח נסיבותו של הנאשם ומשפחה, אף מצאתי להימנע מהטלת קנס משמעותי, אשר סביר להניח כי ייפול במידה רבה על כתפי הוריו.

בהתאם כאמור, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 28 חודשים מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו בתיק זה.**
- ב. 12 חודשים מאסר מוותניים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע או עבירה לפי סעיפים 144 (ב) ו-(ב2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**
- ג. קנס בסך 5000 ₪ ששולם עד ליום 24.6.25. לא ישלם הנאשם קנס זה יאסר לתקופה נוספת של חודשים.**

תשומת לב הנאשם שיש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגבית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביהה, החל מחלוף 3 ימים מעת גזר הדין וזאת באחת מהדרכים הבאות:

1. בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגביהה, www.eca.gov.il או בחפש בגוגל "תשלום בגין לגבית קנסות".
2. מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביהה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).
3. במזמן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודה זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ט סיון תשפ"ד, 25 יוני 2024, בפורמי, במעמד הנאשם, בא כוחו וב"כ המשימה.

